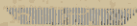

BAPTISTERNE

AF

M. JØRGENSEN TOLDAM

1927.
DANSK BAPTIST-FORLAG
SÆBY

BAPTISTERNE

AF

M. JØRGENSEN TOLDAM

1927.
DANSK BAPTIST-FORLAG
SÆBY

Dr. Michael Neiiendam siger i sin Bog „Frikirker og Sekter“: „Ved Baptismen forstaar vi den Anskuelse, der paa Grundlag af sin Opfattelse og Fortolkning af det Nye Testamente udelukkende vil hævde Voksendaaben, som den eneste rette og gyldige Daab“.

Ihvorvel Dr. Neiiendams Redegørelse er rigtig, saalangt den rækker, rammer den alligevel ikke det centrale i Baptismen. At Baptismens Daabspraksis falder skarpt i Øjnene paa dem, som praktiserer Barnedaaben, det kan jo ikke være anderledes. Det er jo ved at praktisere Voksendaaben, at vi skriver os ind i Folks Bevidsthed som Baptister, derom vidner vort Navn. Hvad der er den væsentligste Grund til, at vi døber paa denne Maade, det som retfærdiggør vor Handlemaade, ser Folk ikke umiddelbart. Derfor bliver Voksendaabens Udøvelse ligesom en Slags Trosbekendelse, hvorved vi træder offentligt frem.

Dertil kommer, at vi ved at udføre Voksendaaben kommer i et afgjort Modsætningsforhold til, hvad der er Sæd og Skik i de gamle

Kirker, hvor Barnedaaben praktiseres. Dette har til Tider affødt Strid om Daabsspørgsmaalet, til mere Skade end Gavn for begge Parter og for Guds Riges Sag. Dette har gjort sit til, at Daabsspørgsmaalet er kommet saa stærkt i Forgrunden.

Men, som før bemærket, ihvorvel Voksendaaben hører med til Baptisternes Særstandpunkt, er den dog ikke Kernen i Baptismen. Der er jo ogsaa mange andre Samfund, der praktiserer Voksendaaben, men som alligevel staar Baptisterne langt fjernere end de gør, der holder paa Barnedaaben. Var Voksendaaben Baptisternes Hovedpunkt, vilde de lægge særlig Vind paa at døbe saa mange Mennesker som muligt. Saa-dan gør jo den lutherske Kirke, fordi den har Daaben saa stærkt i Forgrunden. Da de første Baptister her i Landet undlod at lade deres Børn døbe, fordi de ikke troede paa Barnedaaben, blev Børnene efter Ordre af de kirkelige Myn-digheder hentet i Hjemmene og tvangs døbt.

Nej, Baptisterne kan ikke — hvormeget man nu end har at indvende mod deres Daabspraksis — med Rette beskyldes for, at deres Mission først og fremmest bestaar i at døbe. At den ikke gør dette, kommer af, at de stiller Daaben paa en helt anden Plads, end Kirken gør. Denne lærer jo, at Daaben aabner Adgang for Menne-sket til Guds Rige, hvorimod Baptisterne i Til-slutning til Skriften fastholder, at Daaben er den Bekendelsesform, der giver Adgang til Me-

nigheden for dem, i hvis Hjerte Guds Rige er grundet ved Troen paa Kristus.

Vi er her ved det, der udgør Baptismens Kerne: Da Evangeliets Hovedindhold samler sig om, at Frelsen er af Naade ved Troen paa Jesus Kristus, saa bør *Forkyndelsen* deraf have Førstepladsen i Virksomheden for Guds Riges Fremme, ikke Daaben. Frelsen, der er af Naade, bør ikke gøres afhængig af Daab, Kirke eller nogen Slags kirkelig Iklædning, thi da fordunkles Naaden; men Daab, Kirke eller Menighed bør gøres afhængig af, at der er Mennesker, som har modtaget Naade ved Tro paa Evangeliet.

Thi det er ved Naadens Evangelium, at den Frelser, der døde paa Korset for Verdens Synd, ved sin Aand træder levende frem for det enkelte Menneske, og det er ved Evangeliets Forkyndelse, at Frelsen tilbydes af Naade, som det er ved Evangeliet, at Troen fødes i Menneskets Hjerte, naar det tager imod Naadens Tilbud. Saadan er Frelsens Vej efter Guds Raadslutning i Jesus Kristus. Den bør, som fordem Vejen til Fristaden, gøres klar, lige og jævn, for at de, der søger Frelse, kan finde den.

Naar dette Grundsyn paa Evangeliet fastholdes, er der ingen Plads for Barnedaaben. Hvor til skulde den vel tjene? Skal der være nogen Mening i Udførelsen af den, maa det jo være ud fra det Synspunkt, at Barnet er født med Troen og derfor bør døbes, eller ogsaa, at Bar-

net faar Troen ved at blive døbt. Men hvis dette er Tilfældet, hvad skal da Evangeliet tjene til, naar Troen nemlig kan skaffes til Veje, uden at det bliver forkyndt! Nej, at gøre Daaben til det Frelsesmiddel, hvorved Kirken, ved dertil beskikkede Præster, kan besørge den personlige Forbindelse knyttet mellem Mennesket og Guds Rige, det er at gøre den til et Sakramente, hvorved Evangeliet sættes ud af Kraft, og derved forrykkes Frelsens Orden. Noget saadant burde alle Protestanter lade den katolske Kirke være ene om.

Men naar Evangeliet faar Førstepladsen blandt de Midler, hvorved Guds Rige fremmes, da kommer Daaben paa sin rette Plads, eftersom den er en Del af Evangeliet. Thi naar Troen ved dets Forkyndelse er født i Menneskets Hjerte, da staar Daaben ved Troens Dør for at hjælpe den frem til Bekendelsen. Som Troen fødes ud af Evangeliet, saaledes fødes Bekendelsen ud af Daaben.

Og fastholder man Skriftens Vidnesbyrd, som Baptisterne gør, at Guds Rige grundes i Hjerterne ved Evangeliets Forkyndelse — ikke ved Daab, da er der Mulighed for at bygge Menigheden efter den Orden, som blev fulgt paa Pinsedagen og siden efter, da de første Menigheder stiftedes. Om den første Menighed hedder det: *„De, som nu tog imod hans Ord, bleve døbte, og der føjedes samme Dag omtrent tre Tusind Sjæle til. (Ap. G. 2, 41)“*. Sætter man

Daaben i Forgrunden og danner Menighed eller Kirke af hvem som helst og lader denne blive eet med Staten, da brydes Skriftens Orden, og Menigheden gøres til eet med Verden. Historien taler sit tydelige Sprog om, hvad det fører til.

At der er mange troende Mennesker inden for Statskirken, er en glædelig Kendsgerning; men det retfærdiggør ikke Statskirken som Institution. Thi selv om de ydre Rammer kan nogenlunde overholdes, er det jo en Kendsgerning, at i en Statskirke staar de aandelige Modsætninger saa skarpt overfor hinanden, som de i det hele taget kan. Deraf fremgaar klart, at det ikke fremmer Guds Rige at døbe Menneskene, naar deres Hjerter ikke er blevne fornyede ved Naadens Evangelium og Guds Aand. Den Mission at fremme Guds Rige, hvilken Herren har overgivet til sin Menighed, kan Staten ikke overtage, dertil egner den sig ikke.

Hvad her i Korthed er udviklet, har til alle Tider udgjort Baptismens Kerne. De har altid fastholdt, at Naadens Evangelium og dets Forkyndelse ifølge Skriften skal have den første Plads i Virksomheden for Guds Riges Fremme. Kun de, der i Tro tager imod Naaden, bør døbes, og af disse troende og døbte bør Menigheden bygges. Lige fra Reformationen, ja, forud for den, har Baptisterne hævdet dette. Til Tider har det kostet meget, men til Trods derfor har de haft Fremgang.

net faar Troen ved at blive døbt. Men hvis dette er Tilfældet, hvad skal da Evangeliet tjene til, naar Troen nemlig kan skaffes til Veje, uden at det bliver forkyndt! Nej, at gøre Daaben til det Frelsesmiddel, hvorved Kirken, ved dertil beskikkede Præster, kan besørge den personlige Forbindelse knyttet mellem Mennesket og Guds Rige, det er at gøre den til et Sakramente, hvorved Evangeliet sættes ud af Kraft, og derved forrykkes Frelsens Orden. Noget saadant burde alle Protestanter lade den katolske Kirke være ene om.

Men naar Evangeliet faar Førstepladsen blandt de Midler, hvorved Guds Rige fremmes, da kommer Daaben paa sin rette Plads, eftersom den er en Del af Evangeliet. Thi naar Troen ved dets Forkyndelse er født i Menneskets Hjerte, da staar Daaben ved Troens Dør for at hjælpe den frem til Bekendelsen. Som Troen fødes ud af Evangeliet, saaledes fødes Bekendelsen ud af Daaben.

Og fastholder man Skriftens Vidnesbyrd, som Baptisterne gør, at Guds Rige grundes i Hjerterne ved Evangeliets Forkyndelse — ikke ved Daab, da er der Mulighed for at bygge Menigheden efter den Orden, som blev fulgt paa Pinsedagen og siden efter, da de første Menigheder stiftedes. Om den første Menighed hedder det: *„De, som nu tog imod hans Ord, bleve døbte, og der føjedes samme Dag omtrent tre Tusind Sjæle til. (Ap. G. 2, 41)“*. Sætter man

Daaben i Forgrunden og danner Menighed eller Kirke af hvem som helst og lader denne blive eet med Staten, da brydes Skriftens Orden, og Menigheden gøres til eet med Verden. Historien taler sit tydelige Sprog om, hvad det fører til.

At der er mange troende Mennesker inden for Statskirken, er en glædelig Kendsgerning; men det retfærdiggør ikke Statskirken som Institution. Thi selv om de ydre Rammer kan nogenlunde overholdes, er det jo en Kendsgerning, at i en Statskirke staar de aandelige Modsætninger saa skarpt overfor hinanden, som de i det hele taget kan. Deraf fremgaar klart, at det ikke fremmer Guds Rige at døbe Menneskene, naar deres Hjerter ikke er blevne fornyede ved Naadens Evangelium og Guds Aand. Den Mission at fremme Guds Rige, hvilken Herren har overgivet til sin Menighed, kan Staten ikke overtage, dertil egner den sig ikke.

Hvad her i Korthed er udviklet, har til alle Tider udgjort Baptismens Kerne. De har altid fastholdt, at Naadens Evangelium og dets Forkyndelse ifølge Skriften skal have den første Plads i Virksomheden for Guds Riges Fremme. Kun de, der i Tro tager imod Naaden, bør døbes, og af disse troende og døbte bør Menigheden bygges. Lige fra Reformationen, ja, forud for den, har Baptisterne hævdet dette. Til Tider har det kostet meget, men til Trods derfor har de haft Fremgang.

I Dag udgør Baptisterne med et rundt Tal 11 Millioner, fordelt over hele Jorden; dog findes de fleste i Amerika og England. Det tunge Aag af Religionstvang, som gennem tusind Aar hvilede paa Folkene i alle Lande, holdt med Magt Baptisternes Fremgang nede; men siden dette Aag ved Religionsfrihed i stor Udstrækning blev fjernet, har de haft stor Fremgang. Her i Danmark stiftedes den første Baptistmenighed i 1839 af 11 Medlemmer. Den er nu til Trods for megen Miskendelse vokset til 31 Menigheder med henved 6000 Medlemmer.

Hedningemissionen, hvori Baptisterne har en fremskudt Plads, stadfæster deres Anskuelse. Det har nemlig vist sig, at i Arbejdet for at fremme Guds Rige blandt de hedenske Folk, er alle protestantiske Samfund henvist til at følge den Grundregel at begynde med at forkynde Evangeliet i en Form, tilpasset efter det Stade, hvorpaa Folket staar. Ingen tænker paa at begynde med at døbe Hedningerne og stifte Menigheder, førend der er nogle, som i Tro har taget imod Naadens Ord og begæret at blive døbt.

Denne Kendsgerning fra Livet er et stærkt Vidnesbyrd om, at Baptisterne er i Overensstemmelse med Sandheden, naar de hævder, at det frie Evangelium til alle Tider og blandt alle Folk bør have Førstepladsen i Virksomheden for Guds Rige; thi da kommer alt i Rigets Husholdning paa sin rette Plads. Thi naar det

i de hedenske Lande forholder sig saaledes, som ovenfor nævnt, kan man med god Grund spørge: Fremmes Guds Rige blandt noget Folk paa anden Maade end ved at grunde det i Hjerterne ved Evangeliet og Guds Aand?

Man kan godt danne Kirkesamfund og Statskirke ved Hjælp af en bestemt Lære og visse Ceremonier; men Vejen frem for Guds Rige er og bliver Forkyndelsen af Naadens Evangelium. Det er jo vitterligt, at Troen gaar ikke i Arv fra Fædrene til Børnene, og det er vitterligt, at Guds Rige fremmes ikke ved Daab uden om Tro paa Evangeliet. Hvad Mening er der da i at døbe nogen, Børn eller Voksne, før den Dag, da de selv ønsker at aflægge deres Trosbekendelse og tage deres Plads blandt Guds Folk.

Den Vej, som Herrens tro Tjenere fulgte, og hvorom vi kan læse i Skriften, den sømmer det sig for os at følge, eftersom der kun er een Vej til Frelse for alle, Naadens Vej ved Tro paa Jesus Kristus.

